Erkek_Oh oh bahar geldi
demektir, bütün
çiçekler açılmış!..
RAMİ

Dünya Karikatürleri

Birinci deli — Gelin arkadaşlar, delilik oynıyalım...
Öteki deliler — Hay aklımla yaşa, hemen başlıyalım!...

Sarhoş — Karıcığım bu gece yine soğukluğun üstünde!...

Yüklü koca — Ne dolmaz çilem varmış eşekler bile kurtuldu da ben hâlâ kurtulamadım.

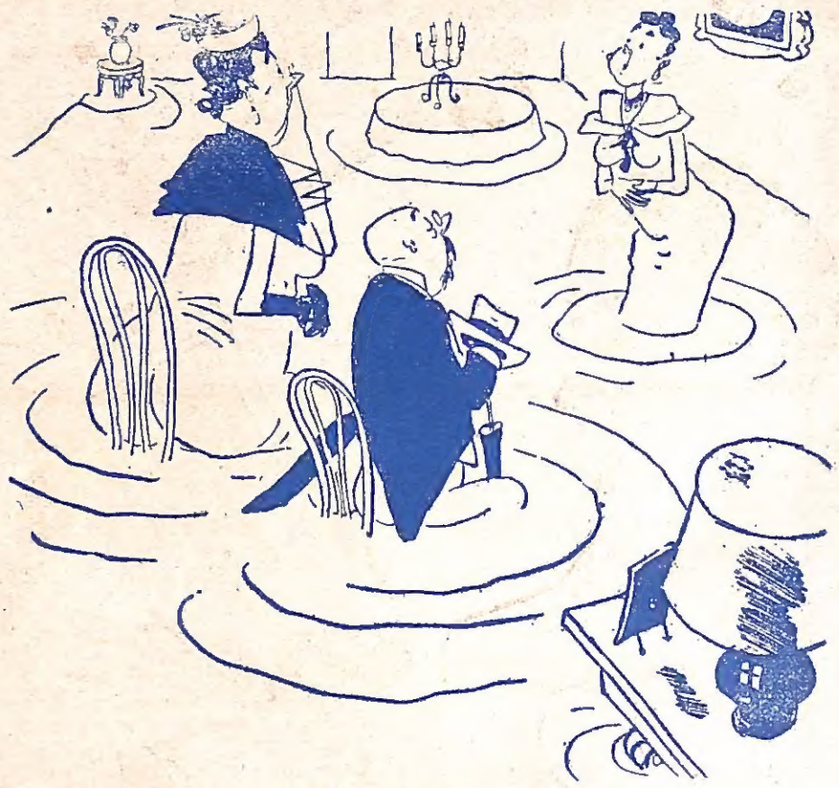

FRANSADA BİRÇOK EVLERİ SU BASTI:
Misafirler — Su baskınının ehemmiyeti yok amma soğuk alacağız..
Ev sahibi — Ayaklarınızın altına birer sıcak tuğla getirteyim mi?...

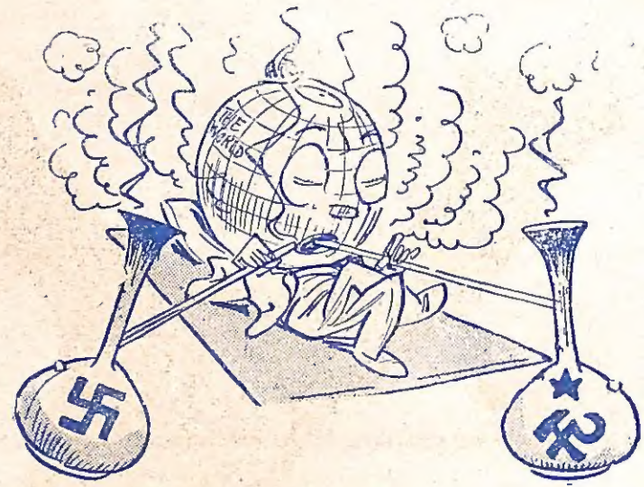

Dünya — Bu iki tütün gitgide sertleşmiye başladı, galiba, başım dönüyor!..

İkinci Cildimiz

KARİKATÜR'ün 26 ıncı sayıda başlıyan ikinci cilt kolleksiyonu 52 inci sayı ile tamamlanmıştır. Kolleksiyonlarını tamamlıyan okuyucularımız ellerindeki sayıları idarehanemize getirerek 40 kuruş mukabilinde ciltletebilirler. Kolleksiyonlarını Anadoludan gönderen okuyucularımız cildiye ve posta ücreti olarak 60 kuruş göndermelidirler. Ciltler bir hafta zarfında ikmal edilerek adreslerine gönderilir. Kolleksiyonlarını bulundukları yerde ciltletmek istiyenlere 30 kuruş mukabilinde hususî kapaklarımızdan da gönderebiliriz.

No. 64 CİLT: 3 YIL: 2 FİATI 10 KURUŞTUR 20 MART 1937

KARİKATÜR

Sahibi: Sedat Simavi

İdarehanesi:
İstanbul, Ankara caddesinde hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103

Abone Şartları:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

✻ CUMARTESİ GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

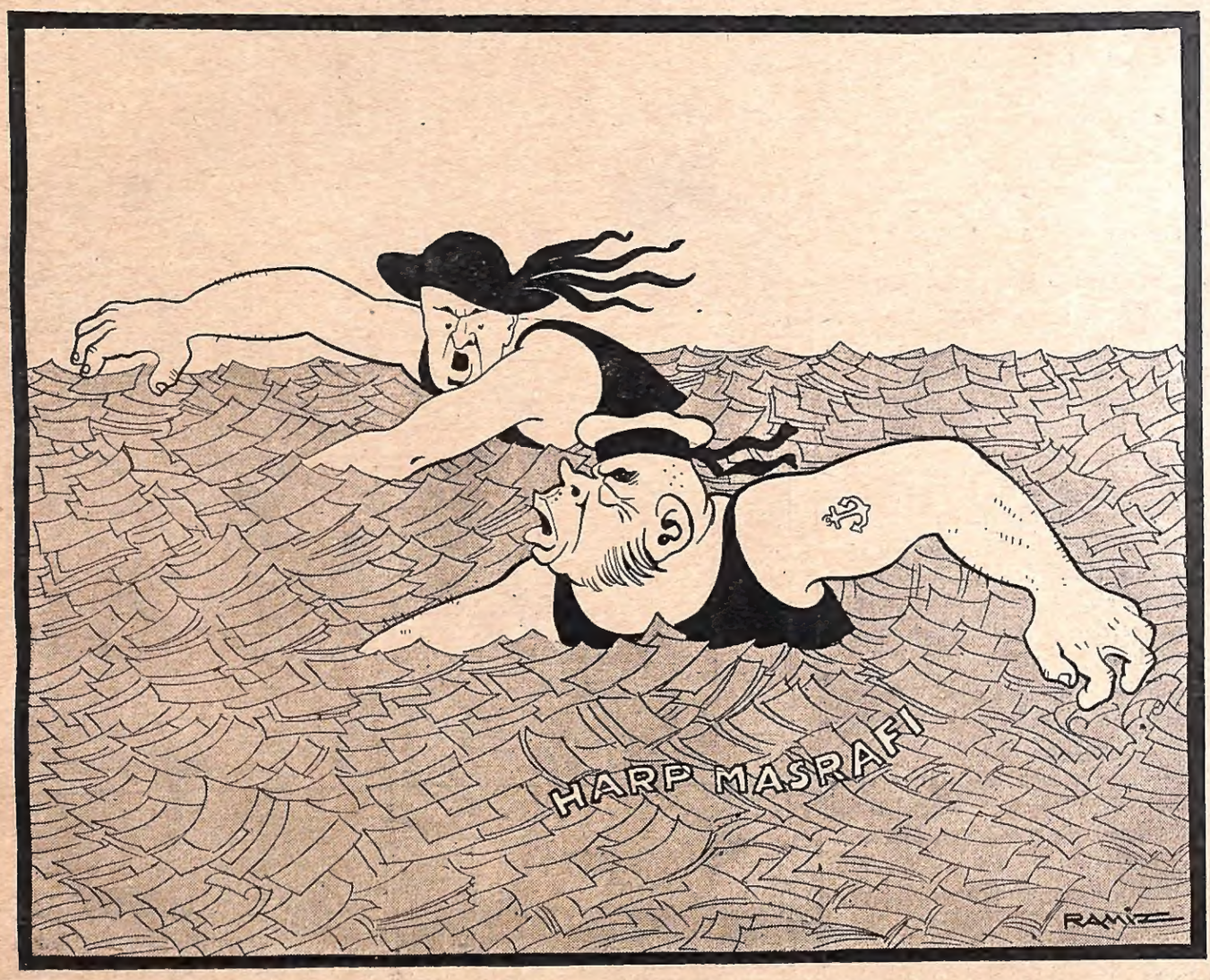

AKDENİZDE İNGİLİZ - İTALYAN YARIŞI:

— Bakalım evvelâ hangimiz boğulacağız!...

RESİMLİ DEVİZLER..

Eski devirde ahlâk dersini bize bir takım manzum nasihatnamelerle verirler ve bunları mektep çocuklarına zorla ezberletirlerdi.

Meselâ «Kimsenin ayrıbını yüzüne vurma, kimseyi dolandırma, doğru ol» diyecekleri yerde:

«Sen utandırma eli, el de utandırmaz seni,

«Hilekârlık eyleme kimse dolandırmaz seni,

«Müstakim ol hazreti Allah utandırmaz seni.»

Derlerdi.

Yine meselâ babasının servetine güvenerek haylazlık eden bir çocuğun âkıbetini, gençlere ibret olmak üzere,

şöyle tasvir ederlerdi:

«Peder gitti, konak yandı, birader hâli de mâlûm
«Elimde bir yazım yok her kime bir arzuhal etsem»

Maksat anlaşılıyor değil mi? Babası göçtüğü, konağı yandığı, kardeşi de kendisini sepetlediği için, Mahmutpaşa soygunu vaziyetinde sokağa düşen biçare, ötekine berikine mektup ve arzuhal yazıp dilenecek ama ne çare ki elinde yazısı yok. Cehaletin zararlarını bundan iyi tasvir eden bir levha olur mu?

Yeni devirde bu manzum nasihatnamelerin yerine bir takım resimli devizler icat edildi.

Tramvaylarda, vapurlarda gözünüze nefis bir renkli tablo çarpıyor: Bir köylü önündeki tezgâhın üstüne incir, üzüm vesaire yığmış, karşısındaki bir şehirliye «bunları bol bol ye, hem sana faydası dokunur, hem bana» diyor. Resimde şehirlinin kuru ve yemyeşil çehresi bu güzel yemişlerden icabı kadar yemiş olduğuna delâlet etmemekle beraber, reklâm herhalde çok güzel.

En ucuz ve besleyici gıdanın balık olduğunu ilân eden devizdeki balık resmi de insanı tramvaydan iner inmez Balıkpazarına koşmıya ve balıkçılarla gırtlak gırtlağa uğraşmayı göze aldıracak kadar iştah verici bir mahlûk...

Hele ormanlara ilişmemeyi tavsiye eden baltalı köylü resmi hepsinden şaheser... Telkin ve tesir kabiliyeti cihetinden eski ahlâkî manzumelerle bu nefis sanat eserleri arasında dünya kadar fark vardır.

Maamafih işittiğimize göre Amerikalılar bu devizlerin de daha tesirli şekillerini icada muvaffak olmuşlardır.

Meselâ bir kasaba sokağında şöyle bir devizle karşılaşıyormuşsunuz: «Eğer bu güzel kasabada ölmek niyetinde iseniz burada kimseyi öldürmeyin», bu şekil «Sakın kimseyi öldürme. Bir yolunu bulup yaşça küçük yahut kafaca hasta olduğunu isbat edemezsen seni asarlar ha» demekten daha kuvvetli değil midir?

Halkı otomobil ve şoförlerden sakınmıya sevk için de şu yolda devizler yazarlarmış.

«Lokomotifle çarpışırsan lokomotif kırılmaz sen kırılırsın.»

«Omlet yerine dayak yemek istemezseniz otomobilinizle tavukları ezmeyin.»

* * *

Halka, ahlâkî ve medenî vazifeler ile beraber rahat yaşamak çarelerini de öğretmek için, bu neviden bazı devizler yazdırarak umumî yerlere asmamız pek hayırlı olur.

Aklımıza gelen bazı nümuneleri aşağıya kayıt ile belediyenin tasvibine arzediyoruz:

§ Rasathanemiz havanın güzel olacağını kaydediyorsa, şemsiye almadan evden çıkmayınız.

§ Elinizde yumurta paketile tramvaya binmeyiniz.

§ Tramvayda biletçiye bütün para verdiğiniz zaman gerisini alıncıya kadar gazete okumıya ve birisile konuşmıya dalmayınız.

§ Türkçeyi unutmak istemezseniz Beyoğlu caddelerinde dolaşmayınız.

§ Bedava gazete okumak istiyorsanız tramvayda gazeteli bir adamın arkasına ve omuz başına oturunuz.

§ Günlük yumurta yemek mecburiyetinde iseniz tavuğu ağzınıza yumurtlatmaktan başka çare yoktur.

§ Yalnızlığı seviyorsanız Şehir tiyatrosuna gidin.

§ Kirlenmek isterseniz çarşı hamamlarına, temizlenmek isterseniz çalgılı gazinolara gidin.

§ Hapise girmeden hırsızlık etmek isterseniz manav dükkânı açın.

§ Yedi ceddinize sövdürmek istemezseniz apartımanınıza radyo almayın.

KARİKATÜR

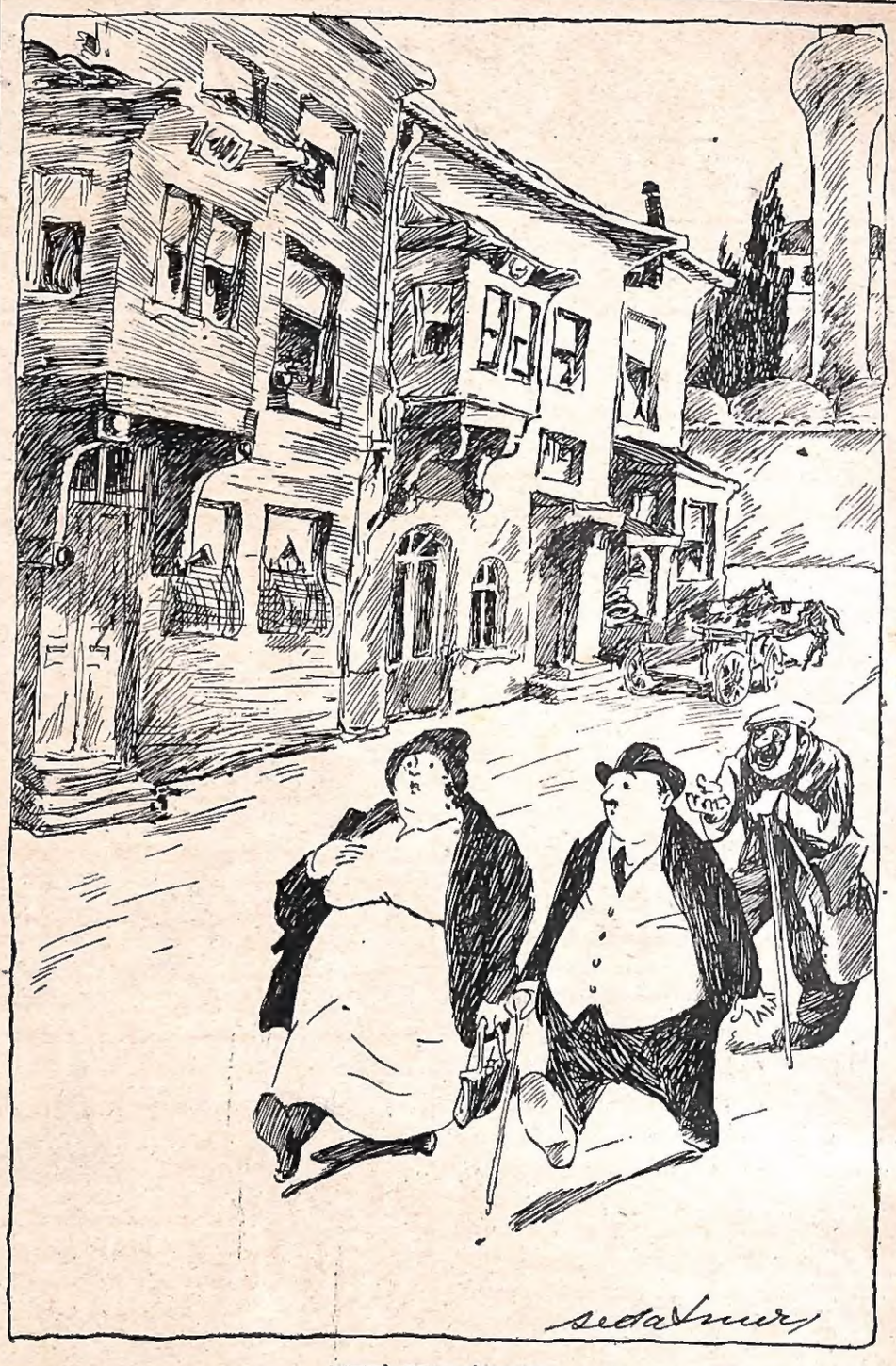

YENİ ZENGİNLER!.

— Yahu ne kaçıyoruz, daha olmazsa beş kuruş verir geçeriz...
— Ne münasebet, tanımadın mı? Yakın akrabamız!...

Kulaktan... ...kulağa

TRAMVAY KONTROL HEYETİ

Biletler ucuzladıktan sonra tramvay arabalarına rağbetin bir kat daha arttığı malûmdur. Dün akşam yine arabanın ortasındaki koridorda, etrafımı saran kalabalığın arasından hava almak için boynumu uzatarak Karaköyden Taksime çıkıyordum. Yanımda göğsünden hasta olduğu anlaşılan bir adam var ki arasıra iki taraftan bastırılıp sıkıştırıldıkça soba körüğü gibi sesler, hırıltılar çıkarıyor.

Sıkıntımız yetmiyormuş gibi o esnada aramıza bir de şişman kontrol memuru girmiye kalktı.

Hastalıklı adam kontrola şunları söyledi:

— Evlâdım, bir tek kontrol memurunun bu kalabalıkla başa çıkması mümkün mü? Çok ehemmiyetli olan bu kontrol işinin hakkile yapılabilmesi için şirket sizi üçer kişilik heyetler halinde dolaştırmayı neye akıl etmiyor?

OTOMOBİLDEN ŞİKÂYET

Anadoludan yeni gelmiş bir dostum otomobillerden şikâyet ediyordu:

— Cadde üzerinde bir ev yaptırdım. Fakat sonradan pişman oldum; çocuklar bir kazaya uğrıyacak diye ödüm kopuyor. Caddeden günde en aşağı üç otomobil geçiyor.

GÖZLÜK CAMLARI

Bir Maarif müfettişi geçenlerde bir mektebi teftiş ediyordu. Camların çok kirli olduğunu gördü ve mektep müdürüne nezaketle:

— Hademelerden birine emretseniz de şu camları bir parça silse, dedi.

Müdür kaşlarını çatarak cevap verdi:

— Affedersiniz ama ben camlarda silinecek bir şey göremiyorum.

Müfettiş:

— O halde emretseniz de hademe gözlüğünüzün camlarını silse, dedi.

DEĞİŞEN HİSLER

Tanıdıklarımdan bir genç bayan geçenlerde bir bankacı ile nişanlanmıştı.

Dün kendisine bir misafirlikte rasgeldim ve sordum:

— Düğün yakın mı?.

O, omuzlarını silkerek: Maatteessüf ayrıldık, dedi.

Hayretle sordum:

— Ne münasebet? Sebep?

— Kendisine karşı olan hislerim değişti de....

Parmağındaki güzel plâtin yüzüğü işaret ederek:

— Fakat yüzük hâlâ yerinde duruyor, dedim.

Bayan güldü:

— Nekadar dikkatsizsiniz, dedi. Kendisine karşı hislerim değişti dedim... Yüzüğe karşı demedim.

EMNİYET SANDIĞI

İstanbulu yeni gören bir dışarlıklı soruyordu:

— Yahu burada küpe, yüzük gibi mücevherler en çok nerede bulunur?

Arkadaşlardan biri cevap verdi:

— Emniyet sandığında.

ÂDEMİN KAFASI

Herifin biri bir panayırda iki tane kafa tası teşhir ediyordu. Küçük çadırın kapısına astığı levhada büyük harflerle «Dünyanın en eski kafa tasları» diye yazılı idi.

İhtiyar bir tarih meraklısı yaklaştı. Beş kuruş verip içeri girdi. İçerde tahta bir masanın üzerine konulmuş bulunan kafa taslarına bir müddet baktıktan sonra açıkgöze sordu:

— Bu kocaman kafa tası kimin?

— Âdem aleyhisselâmın.

— Ya bu küçük kafa?

— O da onun .

— Nasıl oluyor?

— Bayağı, birisi küçüklüğüne, öteki büyüklüğüne ait!

OTOMOBİL KAZASI

Geçen gün bir bildiğe rasgeldim. Gözünün biri şişmiş, iki dişi kırılmış, kafası bir sargı ile bağlanmıştı:

— Geçmiş olsun. Ne oldun? dedim.

O — Geçen gün acele bir işim vardı. Otomobile binmek lâzım geldi... Hâsılı bir otomoli kazasına uğradık.

Ben — Ne o otomobiller biribirile mi çarpıştı.

O — Hayır... Otomobiller değil... Şoförle ben çarpıştım.

YALNIZ OYNIYAMIYORSUN

Bayan bir aile toplantısına on yaşındaki kızını da götürmüştü. Kıvrak dans plâkları çalınıp, herkes dansa kalkınca küçük kızcağız da heveslendi. Annesinin kulağına iğilerek:

— Anneciğim, dedi, müsaade et de ben de dans edeyim.

Annesi cevap verdi:

— Hiç olur mu yavrum, sen daha küçüksün, beceremezsin.

— Sen sanki becereceğini mi zannediyorsun. Geçen hafta gördüm, sen de bir erkeğe sarılmadan yalnız başına oynıyamıyordun.

DENİZ SUYU

Bizim hastalanan hizmetçi için bir doktor getirtmiştim. Muayeneden sonra doktor bana:

— Ehemmiyetli bir şey değil, dedi. Yalnız bir seri tahtelcilt deniz suyu enjeksiyonu yapmak lâzım..

Cahil hizmetçi ağlar gibi bir sesle:

— Aman doktor, dedi, ben hiç yüzmek bilmem...

İKİ SENE SONRA

Delikanlı 18 yaşında idi ablâsı 20. Misafirlerden biri sordu:

— Baksana oğlum, ablân kaç yaşında?

— 20 yaşında efendim?

— Sen kaç yaşındasın?

— İki sene sonra ablâmla ayni yaşta olacağız.

Papağan

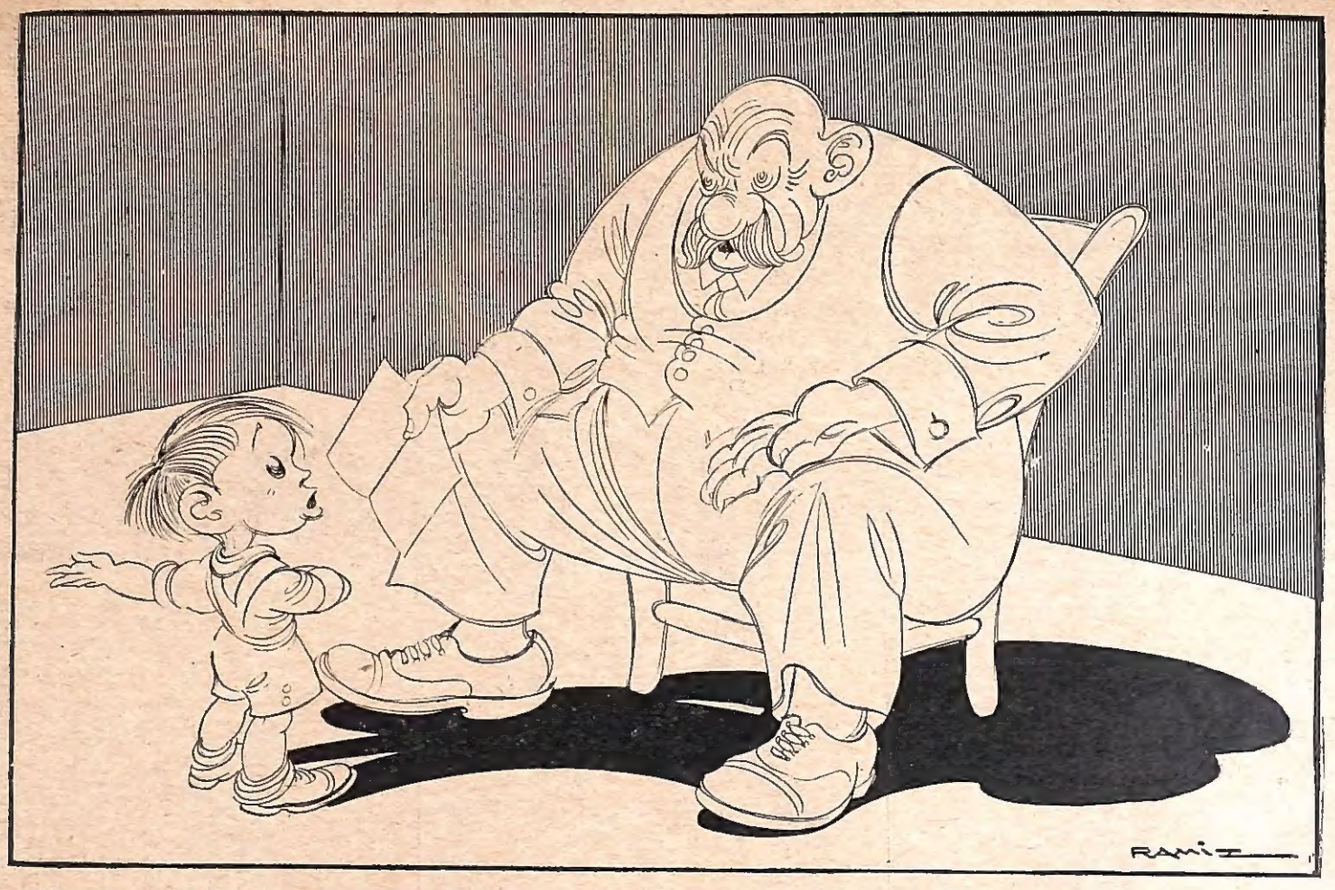

— Ulan bu ne biçim karne? Hep zayıf, zayıf, zayıf,..
— Kabahat bende değil baba, bizim bayan öğretmen zayıflık modasına baş ladı!...

İmar projesi hakkında:

Operatör Cemil ile mülâkat

Eski İstanbul Şehremini operator Cemil'in, İstanbulu, kırk senede ve bir milyar lira ile imar etmek projesini merak edenlerden pek çoğu bize müracaat ettiler ve bu hususta tafsilât almamızı istediler. Meşhur doktor ve şehircimizin nezaketinden istifade ederek, kısa bir mülâkat için, muharririmizi kabul etmesini diledik. Operatör, bu dileğimizi kabul etmekle bizi sevindirdi. Allah da onu sevindirsin!

Maçkadaki apartımanının müzeye benzer salonunda muharririmizi karşılıyan nazik doktor:

— Mutlaka şehir projesi için beni görmiye geldiniz!

Dedi. Muharririmizin:

— Geçenlerde gazeteye verdiğiniz beyanat üzerine böyle bir ziyareti tabiî görmez misiniz, üstat?

Cevabı karşısında eski Şehremini gülümsedi:

— Evet, İstanbulu çok severim, denebilir ki, Piyerloti'nin şark muhabbeti, mirasçısı olmadığım halde, bana intikal etmiştir.. Dünya güzelinin bu halde kalmasını gönlüm bir türlü almıyor.. Hiç olmazsa onu hayalimle süslemenin zevkini almak istiyorum!

— Acaba süslemiye nereden başlıyorsunuz?

— İşte en mühim nokta bu... İstanbulu süslemiye nereden başlıyacağım? Hattâ hayalen olsa bile, bunu bulmak güç mesele... Kadıköyden başlasam İstanbul hayıflanır, İstanbuldan başlasam, Beyoğlu kaşlarını çatar, Beyoğlundan başlasam, ötekiler garaz bağlar....

— En iyisi Boğazdan başlarsınız, olmaz mı? Zaten can boğazdan gelir derler!

— Doğru, fakat onun iyi, kötü bir vasisi var. Şirketi Hayriye, şurasına bir yama burasına bir dikiş vurarak onu eşe dosta karşı çıkacak bir hale getiriyor... Ancak, benim düşüncem, onu şöyle böyle bir hale getirmek değil, mükemmel bir yola koymaktır.. Yeraltı trenleri, gökyüzü şimendiferleri, parkları, rıhtımları ile herkese parmak ısırtacak bir şehir... Yeşilköyden Eminönüne kadar elli metrelik bir kordon Sarayburnundan Moda burnuna asma bir köprü....

— Bunların hepsi güzel, mademki programınız kırk seneliktir, nereden başlansa olur. Asıl bir milyar lirayı bulmak meselesi aklımızı yoruyor.. Bilhassa tek liraya hasret çeken gazeteciler için bu nokta hepsinin fevkinde!

— İşte, projenin en kolay tarafı bu!

— Anlıyamadım....

— Tabiî, anlaşılması kolay olsaydı şimdiye kadar çoktan tatbik olunurdu..

— Lûtfen izah eder misiniz?

— Hay hay.. Mezbahanın varidatı kaç milyon liradır, biliyor musunuz?

— Galiba bir buçuk milyon lira kadar olacak...

— Günde kaç hayvanın zephinden bu varidat elde ediliyor dersiniz?

— Herhalde üç dört bin baş kesilir!

— Tamam.... Can alacak noktaya

bastınız... Ya bir şehirde, mezbaha resmi alınmadan, kesilen otuz kırk bin baştan haberiniz yok mu?

— Gizli mezbahalar mı var?

— Hayır, apaçık olduğu halde belediyenin varidat almayı aklına getirmediği mezbahalar var ki...

— Acayip! Buralarda keçi mi, koyun mu, sığır mı kesilir?

— Bilâkis.. Palamut, torik, kalkan, levrekten tutun da kılıça, pisiye, uskumruya, hamsiye kadar birçok balıklar kesilir!

— Ya.....

Operatör, zeki bir tebessümle devam etti:

— Sorarım size, dört ayaklı hayvanlardan zephiye rüsumu alınır da bir kuyruklu ve iki kanatlı balıklardan neden alınmaz? İşte, göz göre, senede on, on beş milyonluk bir varidat gidiyor!

— Lebbeyk...

— Projemin kırk senede asgarî dört yüz milyon lirasını bu yeni resim teşkil ediyor, ikinci varidat membaına gelince....

Muharririmiz başında hafif bir dönme hissetti. Hazik doktor sordu:

— Ne o, gözleriniz mi kararıyor?

— Hayır, şimdi geçer, birinci varidatı hazmediyorum....

— Evet, ikincisine gelince... Kandilli ile Bebek arasında denizaltı bir süzgeç inşa ettirmek!

— İşte bunu hiç anlıyamadım!

— Gayet basit... Bilirsiniz ki dünyanın en zengin altın madeni, denizlerdir, Boğaziçinden geçen sular,, Akdenizi Karadenize, Kradenizi Akdenize aktarma ettiği için bu süzgeç mühim bir vazife görecek, her iki denizin altını eleyip meydana çıkaracaktır... Görüyorsunuz, bu ikinci varidat yalnız para değil, tiriğ tiriğ altın paradır! Üçüncüsünü de söyliyeyim mi?

— Teşekkür ederim, üstat, bu son sırrın muhafazasını sizden rica ederim. Bana yalnız bu ikisi kâfi... Teşekkür ederim... Şimdilik Allaha ısmarladık...

— Güle güle!

Muharririmiz oradan çıkarken operatör Şehreminlerinden bay Emin'e tesadüf etmişse de yukarıdaki malûmatı kâfi gördüğü için onu ayrıca rahatsız etmemiştir. Kulak misafiri

YAŞ MESELESİ

Muallim talebelerinden birine bir hesap meselesi sordu:

— Şimdi 1937 deyiz. 1905 de doğmuş bir insanın bugün kaç yaşında olacağını bana bulabilir misiniz?

Çocuk biraz düşündükten sonra cevap veri:

— O insan erkekse evet...

Papanın Kerameti

Papanın bir âdeti varmış. Uyanıp zili çalınca, odasına giren hususî hizmetçisi pencereyi aralıyarak hazrete vakti ve havayı söylermiş. Meselâ:

— Saat 8, efendimiz, hava bulutlu. Dedi mi; Papa yatağından cevap verirmiş:

— Malûm, malûm; Allahın iznile bize malûm oldu.

— Saat 11, efendimiz, hava güneşli.

— Malûm, malûm; Allahın iznile bu cihet bize zaten malûm olmuştu.

— Saat 9, efendimiz; kar yağıyor.

— Malûm, malûm, Allahın iznile içimize doğdu.

Bir gün Allahın iznile Papanın kerametini denemek istiyen oda hizmetçisi, zil çalınınca koşmuş perdeyi aralıyarak:

— Saat 8 buçuk, efendimiz, demiş, heva berbat.

Papa, her zamanki gibi:

— Malûm, malûm; Allahın iznile zaten bize malûm olmuştu. Deyince, hizmetçi dayanamamış:

— Efendimiz, demiş; bugün maalesef hem Allah, hem de zatı devletleri şaşırdınız. Vakit öğleyi geçiyor, hava da güneşli..

Erkek — Şimdiki aklım olsaydı, evlenirken ne ruj, ne krem, ne pudra, ne de rimel kullanan kadın alırdım..

Kadın — Öyle ise müzedeki heykellerden birini alaydın!...

GAZETELERDEN: ÖLEN HAYVANLAR İÇİN İZMİTTE BİR MEZARLIK YAPILACAK

— Bak usta Bogos... İzmitte ölen hayvanlar için mezarlık yapılıyormuş...
— İzmitliler pastırma sucuk sevmiyorlar demek!...

Bu da böyle bir gazel

Taliin kudretini acep kim inkâr eder?
Beni vardan yok edip seni yoktan var eder!

Bugün gökte gezeni yarın yere indirir,
Şimdi müflis olanı sonunda tüccar eder!

Cennet eder kimine bir odalık kümesi,
Kimine yüz odalık sarayları dar der!

Habib'i dost eder de bugün Yunus Nadi'ye,
Sonra ressam Çallıyı tutar, bana yâr eder!

Kimi uçar şereften şerefe bir kuş gibi,
Kimi yerli yerinde taş gibi karar eder!

Kimi ömür tüketir sanatla, zarar görür,
Kimi vakit geçirir siyasetle, kâr eder!

Başımda bir ağrı var, geçmez ilâçla, hapla,
Buna deva ederse bir Celâl Bayar eder!

Bu devre saylavlığa seçilmezsem zarar yok,
Gelecek devreye de gönlüm intizar eder!

Beni değil, «Akşam» ın tarihî tefrikası,
Benim torunumu da hattâ ihtiyar eder! [1]

Salih Zeki Aktay'ın gördük eserlerini,
Neye bilmemki hâlâ bu yolda ısrar eder?

Sermayesi tükendi ilhamımın, sanırım,
Dünkü yazdıklarını bugün de tekrar eder!

Sevdiğim beni soyup kendisini donatır,
Beraber dolaşırken sonra benden âr eder!

Ramazan geçti, hâlâ bizim oruç devamda,
Yine şair akşamdan akşama iftar eder!

Hayalim günden güne döndü buz dolabına,
Su gibi mevzuları bir saatte kar eder!

Mevsimlerin derdi de kış değildir cihanda,
Çamdeviren de elbet, gün gelir, bahar eder!.

Çamdeviren

[1] Bu mısralar yazıldığı zaman tefrikanın sayısı 842 idi!

MAHALLE KAHVESİ SİYASETİ

— Haberiniz var mı, İspanya çorbaya döndü...
— Ya.. yine çok mu karıştı?..
— Yok yahu, kaşığını daldıran daldırana!...

Haftanın anketi :

Bir mizahçı ile mülâkat

Kenarda tek başına oturduğunu görünce sevindim. Sırıtarak yaklaştım. Selâm verdim. Sinek kışlar gibi sol elini salladı. Tekrar yanındaki iskemleye boylu boyunca yanlamış Van kedisini okşamıya başladı. Gözler dalgın, surat bir karış.

Neden yalan söylemeli, âdeta telâşlandım. Şimdi ben bu somur somur somurtan meşhur mizahçıya:

— Mesleğinden memnun musun?

Diye nasıl sorayım?

Böyle düşünüp dururken, Haktaalâ içime bir cesaret ihsan etti. Kendimi toparladım. Hazreti bir daha yerden göğe kadar etekliyerek söze giriştim.

— Oh, maşallah! Bahara karşı tahayyülât mı üstadım?

Ses yok. Sadc yüzünü buruşturuyor. Lâfın arkasını hiç keser miyim?

— Ne hoş mahlûk! Demek kedileri seversiniz?.

— Severim!

Gazeteci dediğin damara göre şerbet vermesini bilecek. Mendebur hayvanları günahım kadar sevmediğim halde canı yürekten tasdik ettim.

— Ben de fevkalâde severim. Pek munis, pek faydalı, pek şeker hayvancıklardır. Bahusus şu seninkine benziyenler uğurlu da olurlarmış.

— Belki..

Hoppala. Kelimeleri ağzından kerpetenle mi sökeceğiz. Gayri iş işten geçti. Yakasını bir kere yakaladım. Ne olursa olsun diyerek asıl suali yapıştırdım:

— Mesleğinden memnun musun?

— Çok.

— Oh, oh! ne âlâ. Hangi tarzdan hoşlanırsın?

— Tek kitap tarzı iyidir.

— Tek kitap tarzı mı? Anlıyamadım.

— Anlamıyacak ne var yahu! Dünya yerinden oynuyor. Tek kitap meselesi yok mu?

Sersemleştim ama,

— Farkında değilim!

Diyecek kadar değil.

— Evet, şimdi hatırladım.

Dedim. Yine sustuk. Baktım ondan hayır yok, tekrar söze giriştim.

— Ne olursa olsun, eğlenceli sanat vesselâm.

Eli tırmalanmış gibi sıçradı:

— Hangisi?

— Seninki!

— Eh, sana öyle geliyorsa doğrudur. Bir sürü çoluk çocukla uğraşmak.. Zevkli ha?.

— Çoluk çocuk mu dedin? Kimler bunlar?

— Hepsi.

— Hepsi mi? Lâhavle... Hâmit de var mı içlerinde...

Biraz düşündü:

— Var.

— Cenap?

— Yok.

— Akif?

— Var.

— Nâzım?

— Var.

— Bunların hepsi çoluk çocuk mu?

— Ne zannettin?

Ben pusulayı şaşırmıştım. O, kendisini benden evvel toparladı. Sordu:

— Sen neden bahsediyorsun kuzum?

— Senin meslekten.

— Hangi benim meslek?

— Mizahçılık.

— Tu.. Allah müstahakını versin. Ben de hocalıktan dem vuruyorsun sandım. Malûm ya bizim bir de hocalığımız var. Demek sen mizahtan bahsediyordun ha! Olur şey değil... Olur şey değil vallâhi!

Ben salak salak sırıtırken o devam etti:

— Maamafih bu iki mesleği artık biribirinden ayıramıyorum. Sınıfımda öyle çiçeği burnunda cep takvimi şairleri, öyle kübik romancılar, sürrealist hikâyeciler var ki, işin içler acısı durumunu sezmesem, (Anasından dahî doğanlar arasında) adlı on ciltlik bir eser yazıp dünyanın kasıklarını çatlatmaktan kolay bir şey olmıyacak...

Tipi

Nezaket

Arkadaşlardan biri dört yaşındaki oğlunu bize misafir getirmişti.

Çocuk bir aralık:

— Baba, apteshaneye gideceğim, dedi.

Arkadaş güldü:

— Çocuğum... Burası yabancı yer değil ama başka misafirlikte apteshaneye gideceğim dersen ayıp olur...

— Ya ne diyeyim?

— Elimi yıkamıya gideceğim, de.

Biraz sonra benim çocuklarla beraber bahçeye çıkan yaramaz bir saat kadar gezip koştuktan sonra yanımıza döndü. Ağır ağır yürüyordu. Canı bir şeye sıkılmış gibi idi.

Arkadaşım:

— Ne o.. Sen düştün mü? Diye sordu.

O cevap verdi: — Düşmüştüm... Pantalonumda ellerimi yıkadım.

— Artık herkese doktorluğun yüksekliğini de anlatmak güçleşti..

— Ehemmiyet mi vermiyorlar?.

— Hayır, beş kattan daha yüksek apartıman yapılmasına müsaade vermiyorlar!..

Bayan — Mesut musun sevgilim?
Bay — Elbette mesudum, daireden bir hafta izin verdiler!

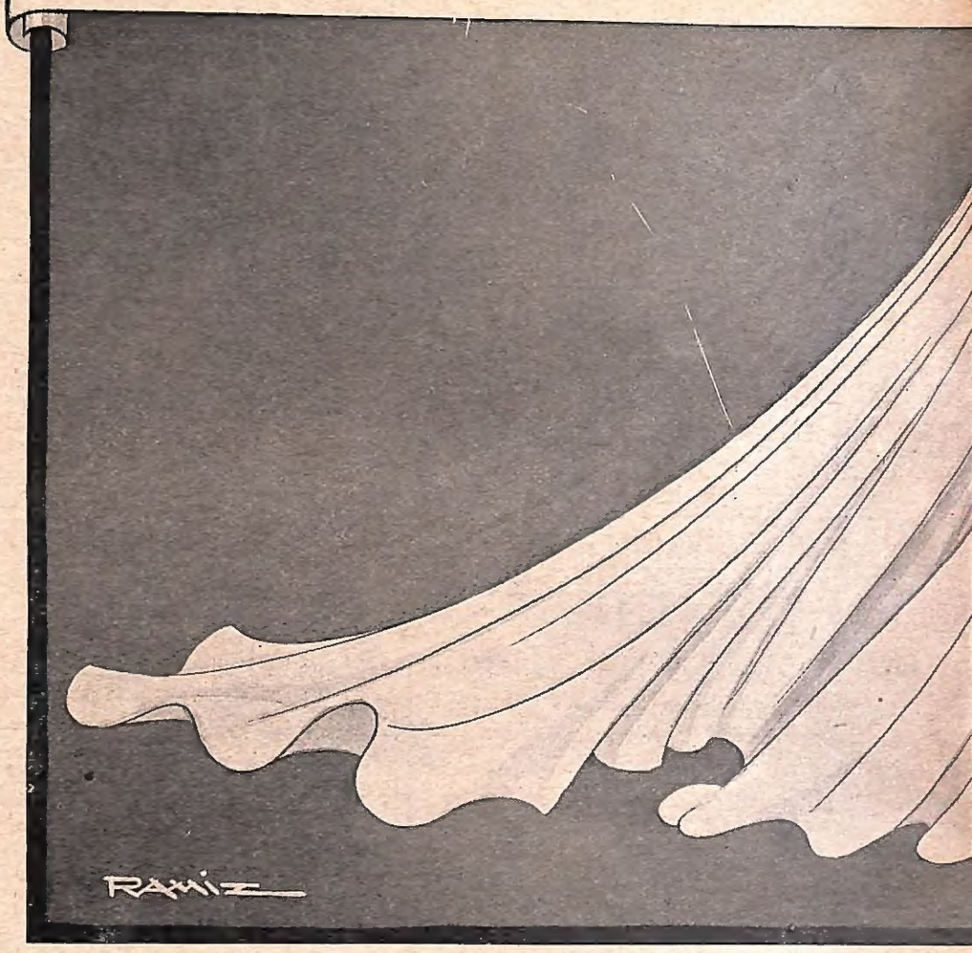

Neye kızıyor

Otomobil kullanmasını pek az biliyordu ama parası vardı. Aklına esti, Beyoğluna çıktı. Kocaman parıl parıl bir araba satın aldı. Direksiyona geçti. Taksimden Harbiyeye doğru giderken bir eşeğe çarptı. Direksiyonu şaşırdı bir mağaza duvarına bindirdi. Otomobil parça parça oldu. Aklı başına gelince, çarptığı eşeğin, aheste aheste yoluna devam ettiğini gördü. Dayanamadı. Etrafına toplananlara:

— Zararın ehemmiyeti yok dedi, ben sade 18 beygir kuvvetinde diye satın aldığım şu otomobilin sıska bir eşeğe yenildiğine kızıyorum.

Değer mi yahu!

Müthiş ayyaştı. Sabahleyin aklım başıma gelsin diye içer; öğle üzeri iştah meselesi der demlenir, akşam bastırınca serde akşamcılık var zıkkımı yuvarlamadan yapamıyorum diyerek dert yanardı.

Ayağında bir çıban çıktı. Doktora koştu.

Doktor yarayı iyice muayene ettikten sonra:

— Azizim, dedi, ıztırap çekmek istemiyorsan, yara kapanıncıya kadar içmiyeceksin.

Müşteri omuzlarını silkerek cevap verdi:

— Küçük bir yaranın hatırı için bütün vücudümü muztarip edeceğim, desenize. Değer mi doktor?

Kıymetli kafa

Amerika kıtasının Nevyork şehrinde oturuyorlardı. Üç aydır sokağa çıkmamışlardı. Son bankayı soyduktan sonra böyle bir istirahat lüzumu hâsıl olmuştu. Bütün Amerika polisi harıl harıl izlerini arıyordu. Genç kadının annesi sabah akşam gizlendikleri eve uğruyor, damadile kızına gazete, yiyecek, sigara ve şarap getiriyordu.

Her uğrayışında damadını traş olur görünce bir gün dayanamadı, kızına sordu.

— Yahu buna ne oluyor. Bir adam sabah akşam traş olur mu?

— Ne yapsın, kafasına on bin dolar mükâfat koyulduktan sonra böyle düşünüyor: Kafam gayri kıymet kesbetti, şanına lâyik bir şekilde bulunmalıdır, diyor.

— Rahmetli efendi öldü öleli kollarım okadar hamlamış ki iki sopada yoruldum!..

Mademki kalkacaksın

Küçük Acar bir haftadır huy edinmişti. Gece yarısı uyanıyor, feryat, figan su istiyordu. Bir gece yine mızmızlandı;

— Anne susadım.

Annesi hiddetlendi:

— Patla. Her gece, her gece bıktım artık senden. Su yok.

Aradan bir dakika geçti geçmedi Acar tekrar seslendi:

— Anne dayanamıyacağım, yanıyorum, su.

Annesi büsbütün çileden çıktı.

— Eğer uyumazsan, kalkar seni bir temiz döverim anladın mı?

— Pekâlâ anneciğim, mademki beni dövmek için kalkacaksın iki işi birden yap, bir bardak da su getir, olmaz mı?

Her şey yolunda

Gözü, yeni hizmetçiyi pek tutmamıştı. İstediği kadar zeki değildi. İlk günü öğle uykusuna yatarken tembih etti:

— Kızım, ben uyuyorum. Eğer gayri tabiî bir hâdise olursa beni uyandırıver.

— Pekâlâ bayanım.

Bayan uykuya daldı. Ve bir müddet sonra dürtülerek uyandı.

— Ne oluyoruz, diye sordu, ne var?

Hizmetçi sakin sakin cevap verdi:

— Gayri tabiî bir şey olursa beni uyandır demediniz mi? Henüz böyle bir şey vukua gelmedi de rahat rahat uyuyun demek istedim.

Ye Kürküm Ye!..

Nesrin, bu sabah, sokağa hiç de neşeli çıkmadı. İşte, bir haftadan fazla oluyor ki, kendisine bir iş bulmak için dolaşıyordu. Babasının ölümü ile açılan boşluğu dolduracak kendisinden başka kimse yoktu. Annesi, küçük kardeşi, hep ona bakıyorlardı. Evdeki son seccade de satılmıştı. Artık ortada para edecek yegâne eşya, Nesrinin on iki senelik tahsili idi.

Sokakta adımları biribirine dolaşıyordu. Havada ümidi büsbütün kıracak bir ağırlık vardı. Düşündü, bu sıkıntı içinde bugün beş, altı yere uğrıyacaktı. Hepsine utana, sıkıla uğramış, bir iş istemişti. Hepsi de, baştan savma kabilinden, ona: «Yarın gel, öbür gün gel!» demişlerdi. Şimdi bu yarım ağızla verilmiş yaatlerin neticesini öğrenmiye gidiyordu. Uğrıyacağı ticarethanelerin, sigorta dairelerinin, Noterliklerin yeri hep Galatada idi. Köprünün ortasına kadar gelmişti, fakat o zamana kadar nereye gittiğinin farkında değildi. Birdenbire gökten boşanan bir sağnak Nesrinin aklını başına getirdi. Karaköye geçinciye kadar sırsıklam olmuştu. Eski paltosu, eski iskarpinleri su içinde idi. Bu halde nasıl dolaşacaktı? Yağmur, kısa bir zamanda, tenine kadar işlemişti. Şaşkın şaşkın bakınıyordu ki birdenbire önünde bir otomobil durdu. Nesrin ona hiç bakmıyordu bile. Besbelli, işaret memurunun durdurduğu bir otomobil olacaktı. Fakat otomobolin kapısı birdenbire açılarak:

— Nesrin!

Diye bir ses işitince hayretle döndü: «A, Süheylâ!» Bu, onun eski bir mektep arkadaşı idi ki senelerdenberi görmemişti.

— Ne arıyorsun burada, Nesrin?

— İş!

Süheylâ onu otomobile aldı. Nesrin önce girmemek istiyordu. Fakat sağnak hâlâ devam ediyordu.

— Bu yağmur altında bir yere uğrıyamazsın... Eve gidelim, biraz dinlen, elbiselerin kurusun.. Ondan sonra istediğin gibi gez, dolaş!

Nesrin, ona hayatını anlatıyordu. Süheylâ da onu malûmatsız bırakmadı: Üç sene var ki evli idi. Kocası Ankarada büyük bir vazife başında idi. Kendisi bayram için annesini görmiye gelmişti.

Beraber, apartımana girdiler. Süheylâ Nesrini soydu. Nesrin itiraz etmek istemişti, çünkü uğrıyacağı yerlere geç kalacaktı, fakat Süheylâ: «Seni böyle sırsıklam yollamam!» dedi. Nesrinin bir türlü rahat edemediğini görünce:

— Öyle ise benim elbiselerimi giy de git, geldiğin zaman değiştirirsin!

Dedi. Nesrinin giyinmesine bizzat kendi baktı. Saçlarını taradı, yüzüne hafif bir tuvalet geçti, iskarpinlerini, çoraplarını değiştirdi, başına da en güzel şapkasını geçirdi. Sonra hayretle:

— Nesrin, sen meğer âfetmişsin!

Diye haykırdı. İkisi de aynaya koştular. Nesrin, hakikaten, fevkalâde güzelleşmiş, yeni elbiseler içinde bambaşka bir kız olmuştu. Süheylâ onun bu ha-

MASUMLAR MUSTANTİKLİKTE!..

— Ben yanlışlıkla elimi yanımdakinin ceplerine daldırmışım...

— Benim de sustalı bıçağım açıkken birinin karnına saplanmış!...

line memnuniyetle baktıktan sonra:

— Haydi git ama çabuk gel... Yolun açık olsun!

Dedi. Nesrin, kapıda bekliyen otomobile atlıyarak, iş istediği yerlerden birincisine uğradı. Kapıdan girerken aksi bir haberden ziyade ters bir yüz göreceğini düşünerek titriyordu. Ticarethane müdürünün yanına girdi. Müdür, âdetinin hilâfında, Nesrini görür görmez yerinden kımıldadı, gülümseyerek:

— Buyurun!

Dedi. Halbuki Nesrin, üç dört defa başvurduğu bu adamın, gülmek hassası yok sanıyordu.

Nesrin, kızarak, kekeledi:

— İş için geldimdi....

Müdür, birdenbire hatırladı. Nesrini alıcı bir gözle baştan ayağa kadar süzdükten sonra:

— Siz mi idiniz? Şey.. Evet, sizin için münasip bir yer aradım, buldum da... Ayın sonuna üç gün kaldı, bizim veznedara yol vereceğim. Emektar adam ama artık ihtiyarladı... Tabiî veznede sizi görmek hem müşteri için güzel bir fırsat olur, hem de bizim için...

Diyerek hafif tertip öksürdü. Nesrin hayret ediyordu. Müdür bu hayretin sebebini anlamadı:

— Ücret için mi merak ediyorsunuz? Vergileri size ait olmak üzere ayda altmış lira.. Eh, bu ilk adım. İlerde herhalde böyle kalmaz...

Nesrinin sevinçten başı dönüyordu. Teşekkür etmek istedi, fakat bir şey söyliyecek halde değildi. Müdür hâlâ devam ediyordu:

— Kuntratı hazırlarım, yarın imza ederiz, olmaz mı?

Nesrin oradan ayrıldı. Hemen Süheylâya, oradan eve dönecekti. Fakat hazır oraya gelmişken öteki müesseselere de uğramak istedi. Belki hâlâ kendisine bir iş arıyan insanlar olabilirdi, onları bu zahmetten kurtarmak için iş bulduğunu söylemek lâzımdı, ve ikinci yere uğradı. Burada gördüğü hürmet bir kat daha yüksekti. Patrona:

— Sizi bir iş için rahatsız etmiştim, dedi, fakat zahmete hacet kalmadı... Bir yerde veznedarlık buldum!

Patron yerinden fırladı:

— Ne münasebet? Dedi, ben sizi hususî kâtibim yapacaktım... Hattâ kuntratı hazırlamak için sizi bekliyordum... Ayda seksen lira... Kabul mu?

Nesrinin kısmeti bugün iyiden iyiye açılmıştı. Süheylâ amma uğurlu bir kızmış! Çaresiz, bu adamın teklifini kabul etmek daha doğru idi. Kabul etti. Ve üçüncü müesseseye gitti. Bu müessesenin genç müdürü Nesrini yeni kıyafeti ile görünce şaşırdı, konuştukça zekâsına hayran oldu, ve onu başka bir yere kaçırmamak için elinden gelen her fedakârlığı yaptı.. Ve, kaçırmadı!

Nesrin, buradan çıktığı zaman, söz kesilmiş, yani Nesrin genç müdüre nişanlanmıştı. Bunun için diğer müesseselere uğramıya hacet görmedi! Süheylânın elbisesi, Nesrine iyi bir koca kazandırmıştı.

Tevekkeli dememişler: Ye kürküm, ye!..

İspinoz

ARTİST BAYANLAR

— Haniya gazeteler hep senden bahsedecekti?

— Şimdilik diş macunu ilânı için resmimi koydular görmüyor musunuz!...

Yanlışlık

Dehşetli dalgındı.

Otelciye kendisini sabahleyin saat tam 6 da uyandırmasını tembih etmişti. Saat altıda uyandırdılar. Acele giyindi.

Başına yanlışlıkla kendi örtü yerine oda komşusunun kasketini giyip istasyonun yolunu tuttu.

Zor zoruna bilet aldı. Üçüncü kampana çalınırken kendini vagona atabildi. Tam bu sırada gözü birdenbire aynaya ilişti. Başındaki kasketi görünce haykırdı:

— Hay Allah belâsını versin o, garson olacak sersemin, beni uyandıracak yerde kasketli müşteriyi uyandırmış. Ben şimdi ne yapayım?

KADIN HASTALIĞI!

Bayan — Bronşitten kurtulamıyorum, hiç merhametin yok mu? Birkaç dizi inci al da göğsüm kapansın!...

Avrupa Mektubu:

Avrupa Yıldızları

[Çok değerli ve sevimli Rasathane direktörümüz Bay Fatin iki ay evvel bir Avrupa seyahatine çıkmış, bize muntazaman mektupla malûmât göndereceğini vadetmişti. İlk mektubunu bu hafta aldık, hem de kendisi İstanbula döndükten çok sonra! Üstat, meğer Amsterdamdan postaya atacağı mektubu, dalğınlıkla Karaköy postanesine atmış!. Bakalım, Hamburğdan, Münihten, Berlinden göndereceği mektuplar ne zaman ve nereden gelecektir? Bunu bizim kadar okuyucularımızın da merak ettiğine şüphemiz yoktur.]

Azizim, Karikatür,

Amsterdama ayak basar basmaz seni ve sana vadettiğim mektupları hatırladım. Fakat, kalemi elime alıp istediğim gibi bir mektup yazmak için, yirmi dört saat beklemek lâzım geldi. Malûmdur ki biz müneccimleri gündüz hayatından ziyade gece hayatı meşgul eder. Sakın, gece hayatı tâbirinden zemane gençlerinin anlıyacağı mânayı çıkarma! Bunun için gündüzü ziyaretlerle, geceyi de tetkikat ile geçirdim.

Hayret! Buradaki inek ahırlarının pencerelerine ipek tül perde asılıyor. Evlerin yüzü, akşam sabah, sabunlu sıcak su ile yıkanıyor. Artık insanlarının nasıl yaşadıklarını ben söylemeden sen anla!

Sabahleyin bu manzaraları gördükten sonra, geceyi heyecanla beklememenin imkânı var mı? Kim bilir, gökler bana ne şirin manzaralar gösterecek!

Ümidimde aldanmamışım: Güneş batar batmaz, portatif telekopumu kurdum, yıldızları gözetlemiye başladım. Bir de baktım ki, ufuktan nazlı nazlı Zühre yıldızı doğuyor... Sen ol da şaşma! Çünkü bizim memlekette bu yıldız bu zaman doğmaz. Avrupa ilmi, çok ilerlemiş doğrusu! Yıldızları istediği zaman doğurtuyor, istediği zaman batırıyor... Tıpkı sinema yıldızları gibi! Gökteki yıldızların yerdekilerle hiç farkı kalmamış... Teleskopumla Zühreyi gözden geçirdim. Eskiden güzellik ilâhesi diye anılan bu yıldıza bakarken ne görsem beğenirsin? Yıldıza dekolte bir elbise geçirmemişler mi? Mübareğin sırtında yarım bir beyaz kürk, ayaklarında gümüş rengi bir iskarpin, elinde de bol tüylü bir yelpaze... Haspa tam mânasile Greta Garbo olmuş, gitmiş! Galiba bu gece bizim yıldız baloya davetli!...

Ben tam Zühreye dalmıştım ki ufuktan Merih yıldızı belirmiye başladı. Dürbünümü o tarafa çevirdim. İlâhi, çok yaşa Merih! Seni kim bu hale koydu? Binlerce yıllık harp ilâhı âdeta asrî bir cengâver olmuş. Ayaklarında çizme,

başında serpuş, bir bakıma Napolyon Bonaparta, bir bakıma general Frankoya benziyor... Öyle müthiş bakışları var ki, teleskopumu başka tarafa döndürmiye mecbur oldum. Birdenbire ağzım açık kaldı: Rodolf Valantino mu desem, İzzet Melih mi desem, yoksa bunlara benzer biri mi desem, her ne hal ise, işte öyle bir zat gökyüzünde, iki dirhem bir çekirdek, gezip dolaşıyor... Neden sonra anladım: Bu, gençlik timsali sayılan Apollon yıldızı imiş!

Artık dürbünümü sağdan sola, yukardan aşağıya döndürüp duruyordum: Lâcivert gökün bir tarafından muazzam bir terazi sarkıtılmıştı. Kefeleri zerre kadar kımıldamıyor, eşsiz bir hassasiyet gösteriyordu. İstanbulun bozuk kantarlarını acı acı hatırladım. Daha ötede kuyruğunu kısmış, kocaman, altından bir akrep... Onun berisinde bir çok bayanları kıskandıracak nefis kürkü ile bağdaş kuran beyaz bir ayı.. Hulâsa hangi yıldız kümesine baktımsa, hangi burcu gözden geçirdimse ismi ile müsemmasının aynı olduğunu gördüm. Kısmet olursa, Avrupadaki tetkikatımı bitirip İstanbula döndükten sonra, bizim yıldızları da buradakilere benzeteceğim!

Şimdilik çok çok selâmlar... Hepinizin hasretle gözlerinizden öperim!

İmza: **Fatin**

— **Beyoğlundaki kalabalığı azaltmak için çare düşünüyorlarmış...**
— **Oturulacak yerleri biraz ucuzlatsalar da, halk bedava piyadan vazgeçip yolları tıkamasa!...**

Keskin sirkenin küpüne zararı olduğunu söylerler. Sirke bunu ne demiye düşünsün.. anlıyamadım.

*

Bir şair: «İnsanları sözle besliyorlar, domuzları patatesle» diyor. Böyle hareket edenler haklıdırlar. Zira dünyada sözle beslenebilen yegâne mahlûk insandır.

*

Sevdiğiniz tarafından sevilmemekle, sevmediğiniz tarafından sevilmek arasında ıztırap bakımından hiç bir fark yoktur.

*

Florinalı Nâzım'a sormuşlar:
— Şiir yazmasını sever misin?
— Yalnız yazmaktan anlamam, demiş, yazdığımı okumalıyım!

*

İhtifal, henüz ölmiyenleri, ölümle tanıştırma merasimine derler!

*

İyi bir zevceye malik olmak, şüphesiz iyidir. Fakat kötü bir zevceye malik olmamaktan daha iyi değil.

*

Himayei hayvanat cemiyetleri tuhaf kurumlardır. Eşeğe zulmetti diye eşekciyi dövmiye kalkarlar.

*

— Niçin ölesiye dövüşürsün?
— Yaşamak için!

*

Bir kadın: Sizden nefret ediyorum derse, sizi seviyorum anla. Sizi seviyorum derse vakitli davran ya nefret ediyordur, yahut da alay.

*

Sevişmenin milliyeti olmaz, altın gibi. Nerede olursa olsun kıymeti aynidir.

*

— Neden yiğitin en kıymetli şeyi, kadın, at, silâh demişler de parayı unutmuşlar.
— Bu üç nesne zaten parasız bir araya toplanmaz da ondan.

Filozof

Denizde Bir Macera

Yazan: Osman Cemal

— 2 —

Ah yarabbim ogün, hele o anda altımdaki deniz, tepemdeki gök ve sağımda solumdaki nefti yamaçlar bana nekadar yufka, nekadar tatlı bir melâl içinde göründüler. Askerler:

— Ey, ısmarladık! Sana oğurlar olsun! Diye ayaklarını taşlığa basarlarken:

— Durun dedim, hemşeriler, şu paralarınızı alın!

— Neye?

— Çünkü benim şimdi Silâhtara kendilerini almıya gittiğim müşteriler, kalantor müşterilerdi. Ben nasıl olsa bugünkü gündeliğimi onlardan fazlasile doğrultacağım, onun için siz bu paralarla birer kahve içersiniz.

Zavallıcıklar tereddüt içinde yüzüme bakarlarken, onlara kendi peketimden birer de sigara uzattım ve:

— İnşallah, dedim, yine görüşürüz! Ben arasıra sandalla buradan geçerken görürseniz seslenin, sizi istediğiniz yere götürürüm!

Mehmetcikler güler yüzle oradan uzaklaşıyorlardı.

Biraz uzaktan orta yaşlı birer ana baba ile kız, oğlan üç dört küçük çocuk sandala doğru el sallamıya başladılar. Anladım.

Bana:

— Açılma, sandalcı, bizi bekle!

Demek istiyorlardı. Kancayı oradaki bir kayaya takarak bekledim. Çocuklar sevinçle önden koştular, gelip sandalın başına dikildiler ve başladılar yarım yamalak türkçe ile bana sormıya;

— Bezin baba yoturecek bizi Siliftar! Kaç para verecek babasi sana, yoturesin bizi oraya!

Ben alay için şöyle dedim:

— Yarim lira!

Yarım lira sözünü duyunca çocuklar hep birden:

— Aaaah!

Diye bağırdılar. Sonra içlerinden en büyüğü olan kız atıldı:

— Yarum lira mi? Amma yaptın ha! Biz istemiyoruz, sandalı satasin bize sen! Biz istiyoruz yitmek Kâhtane!

Oğlan, kızın yanlışını düzeltti:

— Nosta Kâhtane! Vamoz Siliftar... Siliftar.... [Hayır, Kâhtaneye değil, Silâhtara!]

Bu aralık, babarile anaları da geldiler ve uzatmıyalım, yedi buçuk kuruşa bunları oradan sandala doldurdum ve yarı hoşlandığım, yarı da hoşlanmadığım acayip bir curcına içinde, yirmi dakika sonra bunları getirip Silâhtar bahçesine bıraktım.

Fakat bunlara askerlere yaptığım gibi yapmadım. Kıranta aile başkanının:

— Al bakalum sandalcibaşi!

Diye avucuma uzattığı yedi buçuk kuruş:

— Haaa.. bereket!

Deyip pantalonumun arka cebine indirdim.

Her bayağı günde olduğu gibi o gün de Silâhtar pek tenha idi. Gazinonun loş bahçesinde bir tek genç zabitle bir genç bayan oturuyor, karşılıklı çayırlarda da kadın, erkek ancak yarım düzineden fazla insan görünmüyordu. Beni gazinonun kapısında gören tanıdık garsonlardan biri koşup geldi:

— Bir şey emreder misiniz beyim?

— Yok, dedim, biraz Çobançeşmesine doğru uzanacağım, dönüşte belki uğrarım!

Ve hafifçe küreklere yapışıp derenin iç tarafına doğru kaymıya başladım.

Lâkin, ne dersiniz, o zavallı saf yürekli Mehmetciklerin siftahları da nekadar uğurlu imiş...

Silâhtardan yirmi otuz kürek açılmamıştım ki, o vakit oraya yeni yapılmış olan elektrik fabrikasının Alman ustalarından biri sol kenardan el işmarını çaktı. Bu Alman zaten benim yahudi ailesini bahçeye çıkardığımı oradan görmüştü. Herifin yanına yanaştım, yine bir el işareti ile karşı kıyıyı gösterdi ve damdan sapsız palta düşer gibi bir metrelik yerden:

— Paat!

Diye sandalın içine atladı. Küfürün tam sırası gelmişti, çünkü o kilise direği enseli, prasa bıyıklı, pançar yüzlü herifin, ayaklarındaki o ikişer okkalık lenduha postallarla kaldırıp kendini sandalın ortasına fırlatması, az kalsın,

sandalı oradaki sazlı bataklığın içine albura edecekti. Herif o tenha yerden sandala okadar ânî ve okadar hızlı atlamıştı ki, gürültüden bütün o sazlığın arasındaki yüzlerce kurbağa hep birden oldukları yerden deli gibi sıçrayarak sulara daldılar. Halbuki bu hal herifin hoşuna bile gitmiş, sandalın içinde piposunu tüttürerek ayakta kahkahaları salıveriyordu. Yarım dakika sonra karşı tarafa geldiğimiz zaman baktım aval bu sefer de ayni biçimde kendisini sandaldan kaldırıp karaya atmak niyetinde... O, tam bir ayağını geriye atıp da atlamak için hız almak isterken, hemen kancayı herifin pantalon tokasına taktım:

— Stop!

Beriki şaşırıp ters yüzüne döndü, Almanca bir şeyler mırıldandı. Ben de ona elimle işaret ederek burasının Fenerbahçe stadındaki uzun atlama yeri olmadığını, kenara ağır ağır çıkmasını anlattım. Gülerek beni tasdik etti:

— Yah, yah!

Yah yah ama, herifçioğlu yine bildiğini okumasın mı?

Ben kancayı belinden çeker çekmez, o, yine, alçak sandalın küpeştesinden kaldırdı kendini, yüksek sahile fırlattı. Fakat bu sefer onun yerine kahkahayı ben koyverdim. Zira, herif kenardan bir metreye yakın alçakta kalan sandalın küpeştesinden kaldırıp kendini o yüksek sahile fırlatınca, ayağının altındaki kızıl kumlu topraklar kaydı ve haydi kendisi cumburlop batak derenin içine yuvarlandı.

Vakıa bu manzara karşısında, ben ihtiyarsız olarak her nekadar kahkahayı salıverdi isem de vaziyeti hemen kavradığım için, bu seferde kancanın çengelini bataklıklı sarı suların için dalıp çıkan herifin yakasına taktım. Taktım ama, herif doksan, yüz kiloluk olduğu için kanca ile değil, onu şimdi oradan vinçle bile çekip çıkarmak benim için pek kolay bir şey değildi. Bereket versin, bu hali gazinodan da görenler olmuştu.

Ben onu adamakıllı bataklığa dalmaması için kanca ile suyun üzerinde tutmıya çalışırken gazinonun bahçesinde oturan genç zabitle iki garson yetiştiler, bu suretle dört kişi:

— Heyamola heyesa!

Diyerek adamcağızı güç belâ sudan çıkardık!

Herif amma da gülme meraklısı imiş ha! O sapsarı bataklık sudan sırsıklam ve ayakları çamur içinde çayıra çıkıp da kendi kendini şöyle bir süzerek tekrar bir kahkaha salıvermesin mi?

Bu vartayı da atlattıktan sonra, artık sandalın teknesine maroken minderleri yaydım, kendim de onların üzerine uzun oturma denilen tarzda kuruldum, hava zaten lodos olduğu için dümeni elime aldım, sandalı suların akıntısına bıraktım. Silâhtarın dar ve sarımtırak deresinde saatte ancak yarım mille gidiş pek ömür şeydi, lâkin tepemdeki seyrek bulutlardan arada bir sıyrılan kızgın yaz güneşi olmasa idi!

* * *

Karnım acıktığı için Alibey köyünde biraz peynir, domates, karpuz yedim, bir kahve içtim. Sonra akşam serinliğine doğru tek başıma Havuzbaşı denilen sık ağaçlık ve sulak yere kadar bir voli çevirdim. Karaya çıkarken sandalı da oradaki kumluğa çekmiş olduğum için köy çocukları gelir de onu yüzdürürler diye endişe etmiyordum. Onun için Havuzbaşından dönüşte köy kahvesinde hiç âdetim olmadığı halde bir de nargile tüttürdüm.

Artık akşam olmuş, güneş yavaş yavaş fersizleşmiye, yaz akşamlarının o yürek eksirliyen eşsiz serinliği daha ziyade kendini göstermiye başlamıştı.

Şimdi Silâhtar gazinosunun dereyi esmerleştiren ulu ağaçlarının pürüzsüz loşlukları altında sandala yan gelip kurabiye gibi kütür kütür karpuz mezesile birkaç bira yuvarlamanın keyfine doyulur muydu?

Nargilemi yarıda bırakıp kalktım. Yalnız burada size bir şey söyliyeceğim ki, bundan dolayı beni ayıplamayın!

İki saat önce sandalı karaya çekerken ayaklarım sırsıklam olduğu için çoraplarımı orada çıkarmış, onları sandalın başaltına tıkmış ve çıplak ayaklarıma sadece keten iskarpinlerimi geçirip köye gitmiştim. Ve şimdi de köyden sandala yine öyle çıplak ayakla ve tabiî ceketsiz olduğum için sırtımdaki gemici fanilâsile ve başı açık olarak dönüyordum!

Köyü biraz geçip de çayırı yarıladığım zaman, köylü çocuklardan biri seslendi:

— Sandalcı amca, babam soruyor, müşterisi var mı?

— Ne yapacak?

— Bizim her günkü sandalcı hastalanmış, gelmemiş bugün de...

— Ey...

— İstiyor ki babam, bizim süt güğümleri ile mısır küfelerini İstanbula sen bırakasın diye!

Oldu olacak, köylü dayıya bu iyiliği de yapmak isterdim. Ancak benim Silâhtar gazinosunda nekadar kalacağım pek belli değildi. Belki fazla geç kalırsam içi dolu süt güğümleri ve koskoca mısır küfeleri ile fazla yüklenecek olan sandalı o saatten sonra tâ oradan İstanbula kadar götürmek mesele idi. Hem o manzara ile beni kürekte gören de artık:

— Pazarola sandalcı başı!

Diye benimle alaya kalkardı. Ona sebep çocuğa:

— Silâhtarda bekliyen müşterim var yavrum!

Deyip yürüdüm...

Biraz sonra orta bir kürekle Silâhtara yaklaşmıştım. Yarı yarıya tatlı su karışık olan dere, akşamın gittikçe hafifleşen belirsiz nefeslerile ne de baygın menevişleniyordu. Akşamla artık iyice göz göze gelmiye başladıklarını anlamış olan köyün bir düzine kadar kazı Silâhtardan Alibey köyüne doğru o kadar sessiz, hareketsiz ve yavaş kayıyorlardı ki, sanki bunlar ılık suyun üzerinde gözleri açık derin bir ruya görüyorlardı.

Sandal, bunları ikiye bölüp de ayni sessizlikle aralarından geçerken sol yakadan ve biraz arkadan ince bir ses geldi:

— Sandalcı boş musun?

Döndüm ki, üç tane küçük hanım.. Üçü de bir boyda, bir yapıda, bir yaşta gibi... Ve üçü de on sekizle yirmi arası..

Şimdi:

— Hayır, doluyum!

Desem, yalan söylemiş olacaktım. Çünkü sandal bomboştu.

— Boşum!

Desem, akşam gün batarken Silâhtar bahçesindeki ulu ağaçların pürüzsüz loşlukları altında sandala yan gelip birkaç bira zevkinden mahrum kalacağım... Birkaç saniye tereddütten sonra:

— Sandal mı istiyorsunuz?

Dedim...

— Evet!

Dediler...

— Hemen şimdi mi?

— Tabiî şimdi.

— Yarım saat sonra olsa olmaz mı?

— Olmaz, akşam oldu, sonra geç kalırız!

— Nereye gideceksiniz?

— Devam edecek —

TRİHTEN ÇİZGİLER: Dört karılı Osmanlı efendisi akşam üstü eve gelince!....

Şen Fıkralar

★★★★★★★

Teşekkür ederim ama

İki doktor bir büyük zenginin konağında karşılaştılar. Birisi merdivenleri iniyor, öteki çıkıyordu. İnen çıkana:

— Aziz meslekdaşım, dedi, sizi burada gördüğümden dolayı son derece memnun oldum. Böyle müşterilere çağırıla çağırıla meşhur olacaksınız...

Öteki gülerek cevap verdi:

— Alâkanıza teşekkür ederim ama zaten meşhur olmasaydım, buraya davet edilmezdim, sanıyorum.

PEKÂLÂ

Küçük Belma, misafir bayanı hiç sevmiyordu. Aksi gibi kadın da Belmaya dehşetli düşkündü.

Annesi vaziyeti kurtarmak için:

— Belma, dedi, teyzeni öpmezsen seni şimdi götürür yatırırım.

Belma hararetle cevap verdi:

— Pekâlâ anneciğim, geceniz hayrolsun.

Dalgınlık

Meşhur zengin Zaharof'un bir taraftan öldüğü haberi geliyordu, bir taraftan turp gibi yaşadığı.

Bu sıralarda Zaharofa dair bir makale kaleme alan dalgın bir muharririmiz yazısına şöyle başladı;

Bir takımları Zaharofun, öldüğünü, bir takımları ise yaşadığını söylüyorlar. Biz, bunların ikisine de inanmıyoruz..

Esbabı nedir?

Küçük Sevim, annesinin dizinde oturuyordu. Birdenbire aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve sordu:

— Anne?

— Ne var?

— Kurtları neden avlıyorlar?

— Kuzuları, koyunları öldürür de ondan.

— Peki kasapları neden avlamıyorlar?

Pişmanlık

— Dün bir kadın benden on lira istemişti. Vermedim. Fakat gece de sabaha kadar uyuyamadım.

— Vicdan azabından mı?

— Yok canım dırıltıdan.

— ???!!!.

— Parayı istiyen kadın, kendi karımdı.

Sebebi basit

Küçük çocuk yerden sigara izmaritleri topluyordu. İhtiyar bir kadın bu hali gördü. Bir taraftan kesesine davranırken, bir taraftan sordu:

— Baksana yavrum, o içilmiş sigaraları niçin topluyorsun.

Çocuk ciddiyetle cevap verdi:

— Sigara içmeği öğrenmek için! Sen ne zannettindi moruk?

Karikatür

Karikatür'n ikinci cildi 52 inci sayı ile tamamlandı. Kolleksiyonlarını idarehanemize gönderen okuyucularımızın ciltleri gayet nefis ve hususî kapaklar içinde 40 kuruşa ciltlenmektedir. Anadoludan gönderenler, 60 kuruş cildiye ve posta parası göndermelidirler.

Neosterin Vasıf

Çocuklarınızı kızamık, kızıl, kuşpalazı ve bütün boğaz hastalıklarından korur.

Her eczanede bulunur.

Dr Hafız Cemal

Lokman Hekim

Dahiliye mütehassısı

Pazardan başka günlerde öğleden sonra saat (2,5 tan 6 ya) kadar İstanbulda Divanyolunda 104 numaralı hususî kabinesinde hastalarını kabul eder. Salı, cumartesi günleri sabah (9,5 - 12) saatleri hakikî fıkaraya mahsustur. Herkesin haline göre muamele olunur. Muayenehane ve ev telefonu: 22398 .Kışlık telefon: 21044

Yağmur Rüzgâr Soğuk

cildinizi sertleştirip çatlatır. Muhafaza etmek için yüz ve ellerinizi sabah ve akşam muntazaman ve sokağa çıkmadan evel iyice

KREM NİVEA

ile uvunuz. Teniniz yumuşak ve sıhhatli kalır.

Atletik hututunuzu muhafaza ediniz

Şişmanlıkla mücadele ediniz ve bunun en iyi çaresi olan **SHORT LINIA**yı giyiniz. Dalmî masajının tesirile yağlı tabakayı giderir. Hususî elâstiki bir trikodan yapılmış olan **SHORT LINIA** adi bir külot gibi yıkanır.

Fiyatı: 10 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız:

J. ROUSSEL

Paris, 166 Bd. Haussmann

İSTANBUL, Beyoğlu

Tünel meydanı 12 No. lu.

Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz.

Romatizma Pimanol ile derhal geçer. Üşümekten, bel, diz ve arkaya giren ağrıları hemen keser.

Karikatür

Bir ilkmektep talebesi terakki yolunda ilerliyor!

— Can kurtaran yok mu ?!

Sahibi Sedat S. — Umumi Neşriyat Müdürü: T. Şükrü Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası